

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZK, jako następca prawny JM, zarządcy masy upadłości spółki z ograniczoną odpowiedzialnością BMA Nederland BV

Strona pozwana: BMA Braunschweigische Maschinenbauanstalt AG

przy udziale: Stichting Belangbehartiging Crediteuren BMA Nederland

Sentencja

- 1) Artykuł 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że sąd miejsca siedziby spółki wnuczki, która nie jest w stanie zaspokoić roszczeń swoich wierzycieli, ponieważ jej spółka babka naruszyła obowiązek staranności ciążyący na spółce babce wobec wierzycieli spółki wnuczki, jest właściwy do rozpoznania pozwu zbiorowego o odszkodowanie z tytułu czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego, który syndyk masy upadłości tej spółki wniósł w ramach wykonywania przez niego jego ustawowego zadania polegającego na podziale masy upadłości na rzecz, lecz nie w imieniu, ogółu wierzycieli.
- 2) Odpowiedź na pytanie pierwsze nie ulega zmianie, jeśli wziąć pod uwagę fakt, że w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym fundacja reprezentuje zbiorowe interesy wierzycieli i że żądanie podniesione przez nią w tym celu nie uwzględnia indywidualnych okoliczności dotyczących wierzycieli.
- 3) Artykuł 8 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sąd, do którego wniesiono pierwotne powództwo, uzna ostatecznie, że jednak nie jest właściwy do jego rozpoznania, oznacza to również, że z mocy prawa traci on właściwość do rozpoznania żądań podniesionych przez interwenienta.
- 4) Artykuł 4 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) należy interpretować w ten sposób, że prawem właściwym dla obowiązku naprawienia szkody, wywodzonego z obowiązku zachowania staranności przez spółkę babkę spółki, której upadłość ogłoszono, jest co do zasady prawo państwa, w którym ta ostatnia ma swoją siedzibę, chociaż uprzednie istnienie umowy o finansowanie między tymi dwiema spółkami, której towarzyszy zapis o wyborze sądu, jest okolicznością mogącą wskazywać na istnienie wyraźnie ściślejszego związku z innym państwem w rozumieniu ust. 3 tego artykułu.

(¹) Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover – Niemcy) – Postępowanie wszczęte przeciwko K

(Sprawa C-519/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka migracyjna – Dyrektywa 2008/115/WE – Zastosowanie środka detencyjnego w celu wydalenia – Artykuł 16 ust. 1 – Bezpośrednia skuteczność – Specjalny ośrodek detencyjny – Pojęcie – Przetrzywanie w zakładzie karnym – Przesłanki – Artykuł 18 – Sytuacja nadzwyczajna – Pojęcie – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna kontrola sądowa]

(2022/C 171/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K

przy udziale: Landkreis Gifhorn

Sentencja

- 1) Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że za „specjalny ośrodek detencyjny” w rozumieniu tego przepisu można uznać specjalny oddział zakładu karnego, który to oddział, po pierwsze, choć posiada własnego kierownika, jest podporządkowany kierownictwu tego zakładu i podlega władzy ministra właściwego do spraw więziennictwa, i w którym, po drugie, obywatele państw trzecich są przetrzymywani, w celu wydalenia, w specjalnych budynkach wyposażonych we własne zaplecze i odizolowanych od pozostałych budynków tego oddziału, w których osadzone są osoby skazane karnie, o ile warunki przetrzymywania mające zastosowanie do tych obywateli w miarę możliwości zapobiegają temu, by owo przetrzymywanie było zbliżone do zamknięcia w środowisku więziennym, i są ukształtowane w taki sposób, że przestrzegane są zarówno prawa zagwarantowane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, jak i prawa ustanowione w art. 16 ust. 2–5 i art. 17 tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 18 dyrektywy 2008/115 w związku z art. 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, do którego zwrócono się w ramach jego kompetencji o zarządzenie zastosowania środka detencyjnego lub jego przedłużenia w zakładzie karnym wobec obywatela państwa trzeciego w celu jego wydalenia, powinien mieć możliwość sprawdzenia, czy spełnione są przesłanki, od których ten art. 18 uzależnia możliwość ustalenia przez państwo członkowskie, iż ten obywatel będzie objęty środkiem detencyjnym w zakładzie karnym.
- 3) Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy 2008/115 w związku z zasadą pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy powinien odstąpić od stosowania uregulowania państwa członkowskiego, które tymczasowo zezwala na przetrzymywanie nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w celu ich wydalenia w zakładach karnych oddzielnie od zwykłych więźniów, jeżeli warunki, od których art. 18 ust. 1 i art. 16 ust. 1 zdanie drugiej tej dyrektywy uzależniają zgodność takiego uregulowania z prawem Unii, nie są lub nie są już spełnione.

(¹) Dz.U. C 19 z 18.1.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 3 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie zainicjowane przez A

(Sprawa C-634/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Uznawanie kwalifikacji zawodowych – Dyrektywa 2005/36/WE – Zakres stosowania – Warunki uzyskania prawa do samodzielnego wykonywania zawodu lekarza w przyjmującym państwie członkowskim – Dyplom wydany w państwie członkowskim pochodzenia – Ograniczenie prawa do wykonywania zawodu lekarza na okres trzech lat – Nadzór lekarza posiadającego uprawnienie do wykonywania zawodu i równoczesne odbywanie trzyletniego szkolenia specjalistycznego w zakresie ogólnej praktyki medycznej – Artykuły 45 i 49 TFUE]

(2022/C 171/16)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Przy udziale: Sosiaali- ja terveystieteiden lautakunta – ja valvontavirasto

Sentencja

Artykuły 45 i 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego przyznał danej osobie na podstawie przepisów krajowych prawo do wykonywania zawodu lekarza, które jest ograniczone do okresu trzech lat i podlega dwóm warunkom: po pierwsze, aby osoba ta poddała się w ramach wykonywania swych obowiązków kierownictwu i nadzorowi lekarza uprawnionego do wykonywania zawodu, oraz po drugie, aby w tym samym okresie ukończyła specjalistyczne trzyletnie szkolenie w zakresie ogólnej praktyki medycznej, aby móc uzyskać prawo do samodzielnego wykonywania zawodu lekarza w przyjmującym państwie członkowskim, biorąc pod uwagę fakt, że dana osoba, która odbyła kształcenie medyczne na podstawowym poziomie w państwie członkowskim pochodzenia, posiada dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa,